
Rēzija Krieviņa
Vecpiebalgas vidusskola
12.klase
Pedagogs: Ilona Strelkova

Baltā krāsa mūsu valsts karogā

Mūsu drošsirdīgie senči ar asinīm parakstījuši valsts neatkarības “pirkšanas” līgumu. Cīnījušies un krituši zem mūsu karoga, jūtot neizmērojamu atbildību, lai tēvu zemi nosargātu un nodotu mantojumā nākamajām paaudzēm. Tagad valsts svētkos daudzviet plīvo mūsu valsts karogs, skan himna “Dievs, svētī Latviju!” un mums pie krūtīm ir piespraustas sarkanbaltsarkanās lentītes. Katru mūsu ķermeņa šūnu pilda prieks un lepnums par tēvutēvu pašreizējā un varonību, nenoliedzami arī par mūsu veiksmi, nepiedzīvojot trauksmainos nebrīves laikus. Taču kāpēc baltā krāsa karogā palēnām kļūst rozā?

Šodienas jauniešiem, kas veido nākamību, Latvijas valsts neatkarība ir pašsaprotams mantojums. Dzimtene ir kā māte vecmāmiņa, no kuras tiek sagaidīts drošs patvērumš, mīlestība un rūpes. Taču reti kurš no mums aizdomājas, ka šādai abpusējai (valsts un pilsoņa) mīlestībai ir arī divvirzienu rūpju vektori. Veiksmīgu valsts un pilsoņa attiecību pamatprincipi ierakstīti Latvijas Republikas Bībelē jeb Satversmē. Tajā skrupulozi uzskaitītas cilvēka pamattiesības. Lasot Satversmi, atskāršam, cik daudz ir mums piešķirto tiesību. Tiesības izteikties, izglītoties, dzīvot un tikt pasargātiem. Pirms simts gadiem izveidotā Satversme vēl aizvien rūpējas, lai valsts pārvaldes orgāni rūpētos par mums – valsts pilsoņiem. Taču kur paliek mūsu rūpes par valsti? Satversmes pirmajās rindkopās minēts, ka ikvienam jā rūpējas par sevi, saviem tuvākajiem, kā arī uzsvērtā atbildība pret nākamajām paaudzēm. Taču kā mēs saprotam atbildību pret nākamajām paaudzēm? Manuprāt, tā ir ikdienišķas darbības, kuras maldīgi uzskatām par mazsvarīgām – latviešu valodas izkopšana, tautas tradīciju turpināšana, valsts vēstures izziņāšana, piedalīšanās sakopšanas talkās un labdarības akcijās... Tā ir mūsu attieksme un rīcība, kas stiprina mūsu valstisko pašapziņu un garantē mūsu tautas un valsts pastāvēšanu. Nereti man kā jauniešiem šķiet, ka nekādi nespēju ietekmēt valstī notiekošos procesus, ka mana latvietes pašapziņa robežojas ar lepošanos par senču kareivīgumu. Taču tad piezogas jautājums: “Vai senči lepotos ar mani, manu paaudzi?” Tajos brīžos apsolos, ka turpināšu kopt savu latvietību pēc labākās sirdsapziņas un ar lielāko atbildību pret nākamajām paaudzēm, lai mēs justos kā latvieši, ne tikai Latvijas iedzīvotāji.

Latvijas Republikas pastāvēšana šodien ir iespējama, tikai pateicoties mūsu senču mīlestībai pret tēvzemi un atbildībai pret savu valsti. Gluži tāpat Latvijas Republikas nākotne ir atkarīga no šodienas tautiešu attieksmes un valstiskās nostājas. Tāpēc mūsu mantojums nav pasīva dāvana, bet gan rūpju un mīlestību pieprasošs, dzīvs koporganisms. Karogā fundamentāla un mūžīga ir vien sarkanā krāsa. Tā ir vēsturiska liecība, kas reprezentē tēvutēvu izlietās asinis. Turpretī baltā atspoguļo mūsu pašu goda prātu. Baltā krāsa ir šodienas ... šodienas, bez kuras rītdienas nav iespējama! Gādāt par tās spodrību ir mūsu pienākums un atbildība senču un nākamajām paaudzēm priekšā.